

Sygn. akt V CSK 541/15

POSTANOWIENIE

Dnia 9 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa E. B.
przeciwko J. Sp. z o.o. w J.
o zapłatę ,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 marca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w O.
z dnia 8 października 2014 r., sygn. akt II Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 1800 (tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powódka E. B. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w O. z dnia 8 października 2014 r. wydanego w sprawie przeciwko J. Sp. z o.o. w J. o zapłatę.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko wtedy, gdy skarżący powoła i uzasadni

istnienie przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach może zostać oparte rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uzasadnienie wniosku powódki o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie odpowiada żadnej przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Tak należy ocenić wskazany w skardze jedyny argument mający usprawiedliwiać jej przyjęcie do rozpoznania tj.: „...konieczność rozpatrzenia przez Wysoki Sąd naruszenia przepisów prawa procesowego, zwłaszcza art. 233 § 1 w zw. z art. 391 oraz art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c. ...”. Niezależnie od powyższego zauważyć trzeba, że najczęściej wymieniany zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., z uwagi na zakaz przewidziany w art. 398³ § 3 k.p.c. nie może stanowić uzasadnionej podstawy skargi kasacyjnej, ani samodzielnie, ani w powiązaniu z innymi artykułami (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 2015 r., I CSK 478/15, niepubl.).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego, jak w sentencji pkt 2, na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 6, § 13 ust 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 461; zm. : Dz. U. z 2015 r. poz. 616).